

Dr. Jean-Jacques Charbonier
Medic anestezist-reanimator

Cele 7 motive pentru a crede în Lumea de Dincolo

Pentru sceptici și critici

Prefață de Dr. Olivier Chambon
Postfață de Dr. Emmanuel Ransford

Les 7 Bonnes raisons de croire à l'au-delà. Le livre à offrir aux sceptiques et aux détracteurs

Copyright © 2012 Editor Guy Trédaniel

Copyright © 2018 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Traducere din limba franceză: Timea Bodoni

Redactare: Ana-Maria Dateu

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Design copertă: Despina Iorga

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHARBONIER, JEAN-JACQUES

Cele 7 motive pentru a crede în Lumea de Dincolo: pentru sceptici și critici / dr.

Jean-Jacques Charbonier; pref. de dr. Olivier Chambon; postf. de dr. Emmanuel Ransford; trad. din lb. franceză de Timea Bodoni. - București: For You, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-639-327-0

I. Chambon, Olivier (pref.)

II. Ransford, Emmanuel (postf.)

III. Bodoni, Timea (trad.)

61

Editura For You
București

Mulțumiri

Îi mulțumesc soției mele, Corinne, care are răbdarea de a accepta toate momentele acaparate de munca mea de anestezist-reanimator și de activitatea mea cronofagă de autor și conferențiar.

„Cel care are dreptate cu 24 de ore înaintea celorlalți trece drept nebun numai în timpul celor 24 de ore.“ Am ajuns în prezent la a 23-a oră și le mulțumesc din toată inima mea oamenilor de știință care îndrăznesc să-și compromită reputația susținându-mi ideile. Dr. Olivier Chambon și dr. Emmanuel Ransford au avut acest curaj. De aceea am pentru ei o nesfârșită recunoștință.

Mulțumiri, de asemenea, pentru Guy Trédaniel și întreaga sa echipă pentru încrederea ce mi-o acordă asumându-și „riscul“ de a-mi edita scrierile, ca și pentru Estelle Guerven, consiliera mea mediatică, pentru abilitatea ei de a răspândi informația.

Le mulțumesc, desigur, și tuturor „Léonilor“, adică scepticilor, căci mi-au inspirat redactarea acestei cărți, care nu ar fi existat fără ei, și tuturor „Gabrielilor“, care sunt cel mai adesea foști „Léoni“, pocăiți, așa cum eram și eu la sfârșitul studiilor mele de medicină...

Cuprins

<i>Prefață</i>	7
<i>Introducere</i>	11
<i>Avertisment</i>	14
Motivul 1. 60 milioane de indivizi reveniți din moarte ...	15
Motivul 2. Un caz unic greu de contestat	33
Motivul 3. În pragul morții	41
Motivul 4. Un spirit în afara trupului.....	51
Motivul 5. Perceperea morții	71
Motivul 6. Mediumnitatea	81
Motivul 7. Semnele din Lumea de Dincolo	91
<i>Postfață</i>	129
<i>Bibliografie</i>	151
<i>Mulțumiri</i>	158

Notă

Toate mărturiile ce urmează sunt autentice. Ele mi-au fost adresate personal în scris ori mi-au fost destăinuite în interviuri de cercetare. La cererea anumitor martori, am folosit uneori identități fictive și am scos orice indiciu care ar face posibilă recunoașterea persoanelor implicate. Pentru a-mi exemplifica și susține afirmațiile, am fost nevoit să transcriu doar anumite fragmente din scrisorile primite.

Motivul 1

60 milioane de indivizi reveniți din moarte

„Dacă suntem convinși că un lucru nu există, atunci nu îl vedem.“

Ervin László, INREES, Paris, 25 mai 2011

Imediat după ce am avut stopul cardiac, am ieșit din corpul meu. Mă aflu în tavan și am văzut tot; am asistat la toate detaliile reanimării mele. Voiam să strig la persoanele care încercau să mă readucă la viață să mă lase în pace, să mă lase să plec, dar nu mă puteau auzi. Mă simțeam extraordinar și nu aveam deloc dorința de a reveni în corp.

Apoi, am intrat într-un tunel. Mă îmbăiam într-o lumină de iubire necondiționată și fericirea mea era extrem de puternică. Mi-am revăzut întreaga viață, derulându-se în cele mai mici detalii și cu o viteză amețitoare. Am resimțit binele și răul făcut altora. Am întâlnit o ființă de lumină de o bunătate

infinită care m-a întrebat ce am făcut cu viața mea și ce am făcut pentru ceilalți.

Parinții mei decedați au venit să mă întâmpine, pentru a-mi spune că trebuia să revin în corp deoa-rece, din păcate, nu puteam rămâne cu ei, deși eu îmi doream fierbinte acest lucru. Ei mi-au arătat o fron-tieră, aceasta fiind limita dincolo de care nu trebuia să trec. În momentul în care m-am reîntors în corp, toate durerile mele pământești au revenit și eram ex-trem de trist să părăsesc această lumină minunată...

Acum, sunt foarte fericit știind că există viață după moarte și că într-o bună zi voi fi din nou în acea lumină de iubire. De asemenea, sunt conștient că, pe pământ, cel mai important este să știm să-i iubim și să-i ajutăm pe ceilalți.

Această experiență mi-a bulversat viața. Nimic nu va mai fi vreodată ca înainte!

Călătoriile spre Lumea de Dincolo

În 25 de ani de muncă la secția de Reanimare, am adunat sute de mărturii ale pacienților reveniți din moarte clinică. Citatul reconstituit în aliniatele precedente repre-zintă o sinteză condensată a acestor relatări diferite, un fel de rezumat ce regrupează principalele caracteristici ale acestor călătorii unice în Lumea de Dincolo.

Secvența evenimentială descrisă este aceeași aproape întotdeauna, independent de cultură, de convingeri, de lo-cul în care trăiesc acești oameni sau de religia lor. Nu există niciun factor care să prezică cine va trăi o astfel de experiență; vârsta, sexul, nivelul social sau credințele nu ne permit să emitem concluzii despre cine ar fi predispus la cunoașterea acestui eveniment extraordinar.

Cu toate acestea, nicio relatare nu se aseamănă de fapt cu alta, întrucât fiecare persoană își exprimă trăirea în funcție de sensibilitatea și de cultura propriei. Totuși, numeroasele elemente recurente pe care le-am putut cu-lege ne dau de înțeles că itinerariul este, în general, me-reu același. E ca și cum i-am cere unui tânăr eschimos, unei bătrâne americance sau unui senegalez de 50 de ani să povestească o călătorie la Veneția. Relatările lor ar fi foarte diferite, dar, în ansamblu, ne-am da seama destul de repede că toți trei au vizitat același oraș.

De exemplu, un copil care a trecut printr-un stop cardiac spune că a văzut „un mare domn care se lumina singur“, descriind astfel ființa de lumină. Unii îl întâlnesc pe Iisus Hristos, pe Buddha, pe Fecioara Maria sau chiar pe profetul Mahomed; divinitatea percepută în lumină se metamorfozează în funcție de credință și de religie.

Însă există un element care se regăsește în toate cazurile: pentru cei care au cunoscut această experiență, viața continuă după moarte, iar Lumea de Dincolo există. Ei sunt profund convingși de aceasta, nimeni și nimic nu va putea să-i determine să-și schimbe părerea. Unul dintre ei mi-a declarat într-o zi:

Chiar dacă un om de știință ar ajunge să demons-treze prin $A + B$ că experiența mea n-a fost decât o halucinație, nu l-aș crede nicio secundă, fiindcă sunt sigur în adâncul sufletului meu că tot ceea ce am trăit în acea zi chiar este real; așa ceva nu are nimic de-a face cu un vis sau cu o halucinație!

În conformitate cu ultimele studii statistice¹, există cel puțin 60 de milioane de persoane care au cunoscut

¹ Institutul Gallup 1993, *US News and World Report* 1997, INA Schmied 1999. (n.aut.)

această experiență transcendențială după un stop cardiac, adică 4% din populația occidentală (2,5 milioane de francezi, 12 milioane de americani); numărul este mult mai mic în regiuni ale planetei unde posibilitățile de reanimare sunt aproape inexistente. Este o certitudine faptul că, odată cu banalizarea acestui gen de mărturisiri și dezvoltarea defibrilatoarelor automate, vom asista foarte rapid la o înmulțire a relatărilor.

Într-un număr mai restrâns de cazuri, se ajunge ca incursiunile în Lumea de Dincolo să nu fie trăite într-un mod atât de agreabil și de fantastic precum cel menționat anterior. De exemplu, Michel Garant a păstrat o amintire înspăimântătoare a experienței sale anestezice din timpul operației aortocoronariene practicate în semiurgență, în 1997. Relatarea lui evidențiază puternic toate laturile negative ale experienței sale.

S-au realizat numeroase studii cu scopul de a înțelege de ce anumiți indivizi trec mai degrabă pe lângă Infern decât prin Paradis în decursul acestor experiențe și, din nou, nu s-a ajuns la nicio concluzie asupra existenței vreunui factor prevestitor. Iată un pasaj din scrisoarea lui Michel Garant:

Nu se știe niciodată cum se va desfășura traversarea oglinzii. Poetul a scris: „Adesea am un vis ciudat și copleșitor...” Acest poem și multe altele însoțeau cu muzica lor trecerea căruțului ce mă ducea spre sala de operații... Ce vis voi avea?

Luminile orbitoare, brațele încrucișate, îngerii verzi ce se învâlburează în jurul altarului de sacrificiu...

Precum pelicanul din poem, îmi vor sfâșia trupul până la măruntaie, până la inima care îmi bătuse prea tare!!!

O voce îmi zice: „Închideți-vă pumnul, vă voi strânge de braț, apoi vă voi înțepa cea mai bună venă, nu veți simți nimic. După aceea, începeți să numărați.”

O mică arsură îmi curge în vena brațului stâng. Încep să număr: unu, doi, trei, patru, cinci... Apoi, simt coborârea moale, ușoară, ca de bumbac, spre neant... vidul, absența, nebuloasele. Nu știu cât timp a durat hoinăreala mea insensibilă...

M-am trezit brusc, minuscul și gol, înghețat din interior mai mult decât din exterior. Eram legat de un zid amețitor, fără bază, fără înălțime, fără de început și fără de sfârșit. Întregul meu orizont era numai acest zid neclar și bej, de care o forță necunoscută mă presa, mă strivea, mă contorsiona... Îmi era teamă, eram singur, departe de toate, departe de lume, departe de zgomot, singur, un bebeluș minuscul și gol într-o tăcere de gheață... Îmi era frig, atât de frig!

Apoi, terifiat, am simțit cum acel zid înfricoșător se mișcă, se răstoarnă și mă împinge înspre abis... Urma să cad în coșmarul absolut... Deci asta era... MOARTEA... sau INFERNUL...

Dar nu. Mi-am revenit în simțiri în trupul meu de gheață. Auzeam zgomot în jurul meu, era atât de convingător zgomotul... Voci de îngeri care ziceau: „Se va trezi...” Îmi era frig, atât de frig, îmi doream să fiu acoperit cu o pătură calduroasă, dar eram într-o carcasă de gheață, într-un trup care nu-mi răspundea și nu mă mai asculta... De ce m-au închis în acest trup inert, care era o închisoare pentru mine?

Voiam să înșfac cearșaful pe care zăceam, dar mi-era imposibil, căci mâinile mi-au rămas și ele de gheață... În final, am putut articula: „Mi-e frig...”

Un alt exemplu este fragmentul din mărturisirea lui Cl. care, din motive evidente de confidențialitate, ține la păstrarea anonimatului. Relatarea sa ilustrează perfect o experiență infernală trăită în timpul unui stop cardiac:

Eram pe tavan și îl vedeam pe anestezist cum îmi face masaj cardiac, în timp ce chirurgul îi dădea instrucțiunile pe care trebuia să le urmeze. Mi-am identificat cu claritate propriul trup pe masa de operație, dar îmi era ca un corp străin, care deja nu-mi mai aparținea. Era multă lume în jurul meu care încerca să mă reanimeze.

Am intrat după aceea într-un soi de con foarte obscur ce se învârtea în spirală, iar un curent foarte puternic mă transporta spre extremitatea de scurgere a acestei pâlnii. În trecere, întâlneam fețe ridate și cu felurite grimase; păreau să fie oameni care sufereau cumplit. Cu cât mă adânceam mai mult în acel cilindru, care devenea din ce în ce mai strâmt, cu atât vedeam oameni suferind mai tare. Strigau, dar niciun sunet nu le ieșea din gură. Era înspăimântător! Chiar și eu le puteam resimți suferințele. [...]

Când am ajuns în cele din urmă în fața aces-tei flăcări enorme, am crezut mai întâi că sunt în Iad și că urma să fiu ars numaidecât. Dar flacăra a început să danseze într-un mod interesant și m-a învăluit, apoi m-a întrebat cum îi ajutasem eu pe ceilalți. Nu am știut ce să-i răspund.

Chiar în acel moment, am devenit conștient de faptul că viața mea trecută nu a fost decât o suită de furturi mărunte și de escrocherii mizerabile. Nu mă gândeam la altceva decât la cum să mă îmbogățesc, furându-i și disprețuindu-i pe ceilalți. Eram foarte

nefericit fiindcă nu ajutasem pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine însumi.

Experiența mea NDE¹ m-a făcut să înțeleg că nu putem fi fericiți decât ajutându-i pe ceilalți. Asta fac eu acum. Experiența aceasta mi-a oferit, de asemenea, șansa de a putea să vindec cu propriile mele mâini. Am făcut-o în mod spontan imediat ce m-am reîntors la viață. Tratez oamenii pe gratis și funcționează!

Prietenii mei nu mă mai recunosc, fiindcă în-ainte eram ceea ce se cheamă „om de afaceri“, nu mă gândeam decât la bani, iar acum sunt complet despuiat și, mai presus de toate, sunt complet liber. Nu-mi este teamă să mor, fiindcă știu că voi avea fapte bune de arătat atunci când voi reveni în fața lui Dumnezeu.

Morala desprinsă din toate acestea este că nu putem fi fericiți decât ajutându-i pe ceilalți, chiar și numai ajutând pe cineva să traverseze strada.

Djohar Si Ahmed este psihanalistă și doctor în psi-hopatologie. Pasionată de mult timp de stările de conști-ință modificată și de fenomenele de telepatie, ea este una dintre puținii oameni de știință care integrează dimensiu-nea spirituală în diversele sale terapii. Dacă este întrebată ce crede despre aceste experiențe infernale, ea răspunde:

O NDE pozitivă este o stare de narcisism re-marcabil, de fuziune într-o iubire absolută, într-o înțelegere de sine aproape globală. NDE-urile ne-gative sunt inversul, punct cu punct, al NDE-urilor

¹ Near Death Experience, denumită și „experiență de moarte iminentă“ sau EMI. Cei care au trăit aceste experiențe NDE sau EMI sunt numiți „experimentatori“. (n.aut.)

pozitive: ceea ce era magnific devine diabolic, ceea ce era frumos devine oribil și terifiant, ceea ce era lumină devine întuneric, Paradisul devine Infern etc.

Cel mai greu pentru persoana care trăiește o NDE negativă este să vorbească după aceea despre ea, întrucât se află multă culpabilitate în joc; dacă ceilalți trăiesc o experiență atât de frumoasă, iar eu am o călătorie atât de înspăimântătoare, înseamnă că trebuie să fiu un monstru! De aceea este foarte important să-i informăm pe oameni asupra acestui subiect, pentru ca ei să poată integra această experiență.

Am avut multe discuții cu persoane care au trăit experiențe dezagreabile după un stop cardiac. Ele sunt cu atât mai rezervate în a depune mărturie comparativ cu acelea care au avut percepții minunate, de nespusă fericire. E adevărat că nu este nici prea profitabil și nici prea glorios să afirmi că ai cunoscut Infernul!

Am observat, însă, că majoritatea celor din această categorie de „nefericiți“ păstrează mai degrabă o amintire pozitivă a aventurii. E remarcabil că nu le mai este teamă de moarte – lucru paradoxal la prima vedere, ținând cont de ceea ce au cunoscut în momentul când totul s-a năruit; dar ei mai degrabă și-au integrat experiența negativă ca un avertisment din Lumea de Dincolo, o cerință de a-și schimba comportamentul pe pământ prin a le dărui iubire celorlalți.

Astfel de persoane sunt convinse că, schimbându-și total obiectivele de viață, vor merge pe un drum diferit decât acela pe care l-au cunoscut în momentul morții lor clinice; unii chiar afirmă că și-au regăsit credința în Dumnezeu, pe care o pierduseră de foarte mult timp. Pe scurt, aceste experiențe negative de moarte clinică sunt trăite mai degrabă ca o lecție bună primită din partea Lumii de Dincolo.

Experiența nu este o halucinație

Majoritatea oamenilor de știință consideră și azi că această experiență transcendențială ar fi consecința unui fenomen halucinatoriu produs de un creier deficient, privat de oxigen și supraîncărcat cu dioxid de carbon. Fără a intra în detalii prea tehnice pentru cititorul care nu are studii medicale, precizez numai că acești sceptici sugerează că un deficit de oxigen într-un lob cerebral occipital prost perfuzat poate declanșa viziuni de puncte luminoase, evocând extremitatea unui tunel, în timp ce tulburările metabolice induse de o hipoxie¹ neuronală prelungită ar provoca senzații de plăcere intensă prin activarea receptorilor opioizi.

Cât despre senzația de ieșire din trup, ea ar fi indusă de stimularea unei zone precise din creier: girusul angular drept. O relatare coerentă, chiar dacă total fantezistă, integrând toate senzațiile pasagere percepute în afara experienței, cu multiple amintiri despre întreaga viață, ar fi, prin urmare, reconstituită în mod spontan de către un creier ce își redobândește întreaga autonomie.

Asemenea explicații nu stau în picioare prea mult timp, deoarece în prezent cunoaștem mai bine ce se petrece în acest tip de experiențe. Să le analizăm în detaliu.

Deficitul de oxigen și excesul de dioxid de carbon

Știm că hipoxia și hipercapnia² produc manifestări clinice speciale destul de tipice, cuprinzând o anumită lentoare a gândirii, iritabilitate, dificultăți de concentrare

¹ Lipsă de oxigen. (n.aut.)

² Exces de dioxid de carbon. (n.aut.)